

COL·LOQUI

Sr. Jordi Galí: La crisi de l'associacionisme és evidentment, i em penso que heu tocat un punt essencial. En una societat en la qual la creença generalitzada és que l'home és una llibertat indeterminada, no lligada per res ni per ningú essencialment, i que en tot cas admet que els lligams només són formals, és evident que l'associacionisme no pot funcionar.

Per altra cantó, és enormement perillosa –i ho diré en la meua ponència– la intervenció pública en aquestes coses. L'Orfeó i els Centres Excursionistes, que van ser les dues grans bases de final del segle passat i començament d'aquest segle de l'associacionisme, no van sortir de la protecció pública, van sortir per elles mateixes. No és que vulgui menysprear la feina que està fent la Generalitat, crec que és una bona feina, però és extraordinàriament ambígua i perillosa perquè ja sabem que de la subvenció de la cultura, s'arriba a la cultura de la subvenció.

Sr. Joan Vidal: Té tota la raó i li agraeixo que hagi fet aquesta observació final perquè jo la comparteixo totalment, però és molt difícil de canviar-la d'una forma immediata. La mostra més clara de la debilitat de l'associacionisme cultural és que s'hagi de recórrer a la subvenció sistemàtica. Si voleu un element que justifiqui en termes econòmics la crisi de la qual estic parlant, doncs la trobem en això: no hi ha cap associació cultural avui dia que pugui viure dels seus propis recursos.

El cas més emblemàtic de tots el tenim amb els Ateneus. Tenen unes estructures i una sèrie d'instal·lacions magnífiques, grandioses, importantíssimes, que varen ser fetes amb l'esforç personal dels associats en una època en què els recursos econòmics eren molt més inferiors dels que la societat pot disposar avui.

Si les subvencions es tallessin en aquest moment això determinaria la caiguda d'un bon nombre d'associacons. Jo crec que la millor mostra de la recuperació de l'associacionisme cultural serà quan fem una convocatòria de subvencions i no s'hi presenti ningú.

Sr. Ramon Valls: En la intervenció que acabo de sentir hi trobo, en el llenguatge mateix en què s'expressa, paraules que em resulten

simptomàtiques. En diré alguna: *desgraciadament això és mort o seria especialment greu*. Aquestes paraules són significatives de què hi ha unes avaluacions latents, no expressades, però des de les quals es creu que allò és desgraciat, o que allò és greu. ¿No hi ha una política que manté morts dempeus, o que s'esforça per fer-ho? Les formes de vida moren, i en neixen de noves: a això ens hem d'atendre bàsicament. El resum és aquest, una política que tendeix a salvar segons uns criteris que volen fixar coses que ja no s'aguanten, a mi em sembla que cal repensar-la.

Sr. Jordi Sales: Aquí hi ha un problema que cal reflexionar: s'està envellint la militància d'aquest País. Hi ha una militància de la meua edat, de cinquanta cap amunt, que està fent un tap en les associacions. Llavors ve el lament de la no renovació associativa. I és que tot a la vegada no es pot fer. Del que la Generalitat s'ha de preocupar és que el País faci un debat sobre les opcions de voluntariat, ONGs, tercers cicles, estudis per Internet, viatges a l'estranger... Tot a la vegada no es pot fer: ens cal saber quin model de País volem i actuar en conseqüència. Necessitem un cert realisme de la possibilitat que el ciutadà, que no és un menor, deliberi sobre el model de País que vol. Perquè del contrari i en l'exemple del Dr. Valls, enterrarem el que es mori, tant amb subvencions com sense.